

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj mócnny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z, njebjes mana
Njeh čĩ khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel

F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo łóždu šobotu w Šsmolerjez knihiczišćečni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Quasimodogeniti.

Jan. 20, 19—23.

Měr budž ſ wami! to je jutrowny postrow teho Anjesa. „Nětk wulki měr je bjes kónza, wscha škóržba kónz je wsala.“ Měr, wěstosć wěry šu njebjeske dary, kotrež horjestanjeny šwojim wuczobnikam jako jutrowny dar nješesche. Ale šchtóž chze je dobyć, dyrbi teho Anjesa wohladacž, jeho šłowa wěšty być! „Šłaj, ja šym pola waš wschitke dny hacž do škónčjenja šwěta?“ Šdnyž wón tež widomnje wjazy mjes naš nještupi, wón šo tola šacžuwacž dawa, hacžrunje widžecž njeje. Wócžko wěry dženska hišcže teho Anjesa widži, pschetož wón je žiwy a je pola naš.

Tón Anjes šłewi šo tež nad nami w mozy
šwojeho horjestacža,

šo by

1. wěru pošylnik;
2. měr dawał.

1. Šcht. 19. 20. Tón Anjes pošylni wuczobnikam wěru ſ tym, šo šo jim žiwy wopolaže. Duž šhubi šo wscha šrudoba, „čzi wuczobnižy šo šwjěšeliču.“ Šeho hnadyšpolne wócžko šašo nad nimi wotpoczjuje, woni šłyscha jeho šłóš. Tole žohnomanje horjestacža Šhryštušoweho, tole pošyljenje wěry ša wschitkich wuczobnikow dale traje. Šdnyž je wón wot šmjercže horjestanyl, je wón žiwy a knježi do wěčnosće, je žiwy w towařštwje ſ tymi šwojimi,

je pola nich wschitke dny. Ale jene wuměnjene je: našcha wutroba dyrbi polna žedženja na njeho wobročena być, dyrbi wješele měč nad jeho šłowom. Šytajmy w pišmije a wšmimy Šesusa, wo kotrymž šwědczi, horje. Šdnyž šo twoja wutroba njemóže namafacž do wěrnosće šłowa, hdyž njecha pschezo hišcže džěczazy, ponižny duch wěry, radošć nad tym Anjesom ššhadžecž, hdyž pschezo hišcže dwěluješ; pohladaj, ſ wotkal tuto dwělowanje wuškadža, šo njeby dlěje bjes wutroby byl, kotraž šo w tym Anjesu wješeli. Běda tym, kiž njewěrja horošcže, šwětnje lubošcže dla. kiž w nich bydli. Derje tym, kiž maja žadanje po wěrje, kiž maja wolu, wěricž. Derje jim, pschetož tón Anjes šnaje našchu wutrobu, wón šrošymi našche myšle wot daloka. Ššhes šwojeho Ducha chze naš pošylnicž a pschihotowacž, šo bychmy šo šwjěšelili, hdyž teho Anjesa wohladamy.

2. Š postrowom měra dawa tón Anjes ſ dobom móž měra. Šemški měr tón Anjes njedawa. Wón džě šam na šemi šwonkownje měra měl njeje. Ale njebjeski měr wón dawa, kiž je wyschšchi dnyli wschitkón rošom, kiž šo wopišacž njeda, ale jenož šacžuwacž dawa. Tón měr je plód horjestacža Šhryštušoweho; psches šwoju šmjercž je wón hrěchaj móž wsal, jón na drjewje šščiža woprowal a ſ tym njepschecželstwo mjes Bohom a nami wutupil. Našchich hrěchow dla je wón wumrjet, našcheje prawdošcže dla je šbudženy. Šdžež pał je prawdošć, tam je měr (Romšf. 5, 1). Tehodla mamy šo wješelicž: njebjeski měr wotpoczjuje nade wschitkimi tymi, kiž wjazy w rowje hrěchow njeleža, ale šu ſ Šhryštušom duchownje horje-

stangli, kiž mōža we wěrje prajicž: Sa šym žiwu, niz pať ja, ale Ahrystuſ je žiwu we mni. Wěra dyrbi tu bycž, so bychmy mēr mēli. Hdnyž dwělujesch nad Božej luboſcžu, hdnyž ſo bojiſch ſmjercže, hele — maſch ty potom mēr, mōžeſch ſo wjeſelicž? Hdnyž pať wēriſch, je mēr twój. Potom rēka: Mēr budž ſ tobu, ty poſutny hrēſchniko, wotpolož brēmjo hrēcha pola ſſchiža Sbožnika. Jeſuſ ſteji tebi ſ bofej. Mēr budž ſ tobu, kiž ſo ty poſlednje bēdženje bēdžiſch. Jeſuſ je ſmjercž pōzrijel do dobycža, wona žaneho žahadla wjazny nima. W mērje ſ Bohom wſchitko leži, po cžimž ſebi wutroba žada. Wōn woſmje wſchu ſtarocž, wſchu ſrudobu, dawa poſoj, radoſcž, žiwjenje, ſbožnoſcž. Kōtſiž maja mēr ſ Bohom pſcheſ naſcheho Anjeſa Jeſom Ahrysta, cži wjeſela ſo w tym Anjeſu. Hoſny ſa tym mērom, kiž naſ pſchewodža do wēcžneho žiwjenja. Jenož ſchtož jōn ma, mōže ſaſcž do bydlenjom wēcžneho mēra.

Samjeń.

Pohnuwanje k jutrownemu žiwjenju.

Malēcžo a jutry kraſne
S nowa ſeſthadžachu nam;
Eskōnzo blyſhcži ſo tať jaſne,
Stwōrba ſbēha ſ njebjekam
S nalētnim ſo roſcženjom,
Schtowroncž ſpēwa ſ wjeſelom.

Mjechaka ty, duſcha, ſpēwacž
Stworicželej miķemu?!
Mjechaka dže radny dželacž
A cžeſcži Božej ſ radoſcžu,
Hdnyž ſy jutry ſwjecžika
S Anjeſom žiwym ſbudžena?

Stangl žiwu Anjeſ je ſ rowa,
Sa nim ſtawaj ſ žiwjenju!
A ſradowanju wōn cže woła,
Hrēje tebje ſ miķoſcžu;
Jērſchta žiwjenja cže twój
Na pucž ſ Wōtzej wabi ſwój.

Žiwu wōn je, ſ nim budž žiwa
Jako jeho njewjeſta!
Hdnyž ſ nim cže njesch radoſcžiwa,
Mjeſima cže njeroda;
A njebjekam ſo hotujesch,
Na kwaſ ſ Anjeſom wēcžny džeſch.

Jutry junu ſaſwitaju
Mowe cži we njebjekach,
Hdžez džel ſbožni ſ Anjeſom maju
Tam po cžaknych cžerpjenjach;
Kwaſ tam jehnjecžowy je,
Na nim wēcžne wyſtanje.

Hdnyž je tu cži ſeſthadžalo
Hižom nowe žiwjenje
S Jeſuſom a ſawdawſ dačo
Pſchichodneje kraſnoſcže,
O tať budže blyſhcžaze
Junu herbſtwo njebjekſe! —

Duž tam ſ herbſtwu njeſwjadnemu
Krucže pſcheſtrēwajmy ſo!
Hrēhej wotrjekūny ſo wſchemu,
Anjeſa džeržmy žiweho,
Kōtrnyž hłowa naſcha je
A naſ domoj dowjedže! —

U.

Quasimodogeniti.

Jutry ſy nimo, Bože ſpēcže ſo pſchibližuje. Semja ſo wotewri, kotraž Jeſuſa džeržecž njemōžeſche; njebjekſa ſo wotewrija, jeho powitacž. Domiſna duſche je horjeka we ſwētle. Quasimodogeniti! Jako ſ nowa narodženi! Scže-li ſ Ahrystuſom, dha pſtajcže, ſchtož je horjeka, hdžez Ahrystuſ je ſ prawizny Božej. Wot jutrow ſ Božemu ſpēcžu je tež naſch pucž. Hdnyž pať naſch pucž ſ njebjekam wjedže, dha dyrbi tež naſche kłodženje ſ njebjekam hicž. Esmy-li ſ Ahrystuſom horjeſtany-li, budžmy tež ſ nim žiwi; pſtajmy, ſchtož je horjeka, hdžez wōn je. Hdnyž ſmy jutry džerželi, džeržmy tež Bože ſpēcže ſ nim! Haj, nje-pſtajmy to, ſchtož je na ſemi, pſchetož my ſmy ſ Ahrystuſom mumrjeli a pohrjebani; ale pſtajmy to, ſchtož je horjeka, pſchetož my ſmy ſ Ahrystuſom horjeſtanyli a dyrbimy ſo ſ nim junu ſjewicž we wēcžnej kraſnoſcži!

F.

Wěra woſtanje.

Wěra pſchezo woſtanje,
Njech ji njewěra ſo ſmēje,
So ſ nej nētko ſ kōnzej dže
A ſo wona haſnbu ſmēje.
Eſlowo Bože wēcžne je,
S nim tež wěra woſtanje.

Wobkhowaj tež we wutrobje mēr.

Mēr ſch tōn khowaj ſej we wutrobi,
Mēr, kiž ſo na nihdy njeshubi cži!
S wyſoka mēr, tōn, kiž wot Boha je,
Wjedže tež pſcheſ ſmjercž do žiwjenja cže.

Mēr ach we hrēchu ſo njenamka cži,
We ſwētle ſmējeſch jōn, niz pať we cžmi;
Mēr jenož namaſaſch pſchi Jeſuſu,
Se ſwētom bēžiſch pať ſ wopjecžizu.

Bjes mēra kłodžicž, to hubjenſtwo je,
S njemēra ſkōncžnje ſo do ſmjercže dže,
Wōh je twój ſudnik cži napschecžimo,
Hdže ſ twojim towarſtwom ſchowacž cžnyl ſo? —

Budž dželawy, niz pak bjes požohnowaneje njedžele.

Wjeſna ſtawijna, ſpiſhana wot Wařka.

(Pōtracžowanje.)

San džeſche nētko ſa Surjom do iſtwy. Tam tež rjane nje-trejechi. „Mařka, pſchidž raſ rucže ke mni“, ſawoła San žort-niwje, „jow je nēſchto wohladacž!“ Mařka ſpēſchnje pſchifkocži, ale tež Herta a Surij wczipnaj ſa nej ſtupiſchtaj. „Bohlej raſ, Mařka“, rjekny San ſmējo, „ſy wēſcže wčžera wjecžor hižom drēmaka, ſo ſy bērnaze bēliſny ſa kſachle cžiznyka, a cžyſche je tola ſwinjecžu donjeſcž; hejſo ſo ſ Bjarnatom jow na nje ſhd-njeſch, dha maſch ſwinjazny khlēwczk hotowy.“ Mařka a Bjarnat ſo loſchtniwemu wujej ſmējeſchtaj, ſhrabaſchtaj bēliſny do korbika a bēžeſchtaj won. Herta pať na džecži ſwarjeſche, a Surij ſo

hnuwafche a hańbowafche. Stwa podawafche woprąwǳe hrofnj napohlad. Wulke łożo bę hifchcze tajke, kaź bęchu dženŝ rano ſ njeho wulęſti; ſchęſcłętna Gilżicłka ſ zykej mozu małeho bratſifa kolebaſche, ſo by we ſwojich hifchcze wot nozy ſem mokrych pjelufchfach pſchējara njewręſchczał, a tykaſche jemu ſ czaſami fiżaty wuſoł do hubki. Jako Herta pſchęzo dale ſwarjeſche a na nuſu a prózu ſkorzeſche, ſnapſchęcziwi Jan khtunje: „Wóǳ wbohaj cłłowjełaj ſtaj prawje wobzarowacź.“ „Mó“, rjekny Herta, „ja myſlu, Wóǳ tola teź butru tołſtiſcho maſacź njemóžetaj.“ „Wobutſje ſo teź njeręczi“, pokračowafche Jan; „ale poſłuchaj raſ, kał ſo ta węz ma: Schęſcł dnjom w tydženju ſym Młužęz Jan, khdny dźęłaczeł, tehdy budže wo luby khlęb dźęłane, hacź tał pót ſ czoła bęzi, a wſchęłke ſemife ſtarofcze czołaju czi pſchęſ hłowu. Ze ſyma kruta, dhrbi męcź Leńka nowu ſpódnju ſutnicłku a Khrysta jaku; mi ſamemu njebychu nowe ſchłórnje niczo ſchłódnje, a Hana by pſche radny nowy łożuſchł wſala. Teź dhrbjaka hornja komora ſo woblicź a wulępicź, ſo Handrijej a Hany wuſchi njemjerſnjetej, a nowy plót wokoło ſahrody by ſo derje hodźil; Męczo huſny ſu hiżom nětotru rjadku roſteptake; a ſchtož tehórunja ſtarofcze ſa naſ khdnych ludźi dale ſu. Hana ſo ſwęru ſobu ſtara; dom a dźęczi drje tajki napohlad nimaju, kaź by to radny chyzła; teź budže jej to płokanje a mycze, płatanje, pęſtonjenje, rycze a kopańje khetro fiżale, woſebje hdyž druhdy lobr na najęntęz knjeni pohlada, kotraž po zylych dnjach w ſahrodze we khlódnizy ſyda. Sa praju, to wſchitko je dźęławe dny; ale hdyž ſo ſobotu ł ſwjatofej ſawoni, tehdy ma dźęło a wſcha ſtarofcź kónz; wſchaf móžęſch pónđzelu ſažo ſapoczeč, a maſch zyly tydžen czaſ ł temu Šobotu wječzor hiżom budže wſchitko wumjeczene a do rjada ſporane. Dźęczałka budu wumnte, njedźęłſka draſta wukładžena, a na njedźelu maja dom a dźęczi tał ſwjedženſti napohlad, ſo mi a Hany ſo wutroba w czele ſmęje; a tał je wot ranja hacź do wječzora. Najęntęz knjeni ſbožowniſcha bęcź njemóžęſche, haj ſam kral niz. Njedźelu ſmy runje tał woſebni, jako najwoſebniſchi ludžo; tehdy ſmy wſchitzy Bože dźęczi, a nimamy žane druhe powołanje, hacź jemu ſkuzicź, a ja chyzł ſo paſcź, tajke wuſnamjenje njewužitwane woſtajič. Młynkej ſym wóndano njedźelu rjane bjeſwoczó ſčinił, jako nimo jehó ſahrody dźęcch; wón runje buny kładžęſche, a duź prajeſche te mni: „Młužo, Wdy byſchcze mi prawu luboſcź wopofaſali, hdy byſchcze popołdnju ſchli moje bęrnj wobkopowacź.“ Sa pał jemu hordže prajach: „Miſchtrje, to je pſchęcziwo mojej doſtojnoſczi a ſo ſa mnje njehodźi.“ Wón ſ wulkim ſpodźiwaniom na mnje hladafche, haj runje tał kaź Ty nětkle, Surjo, ale roſymifch, ſchto ja ſ tym męnju? — (Nęcł bu Jan ſe ſwjatej ſahorjenoſcžu napjelnjenty, a ręczeſche dale, kaź plęduje.) Maſch knjeſ Khrystuſ je mje tał wyſoło poſbęhnył a mje tał droho wukupił, ſo bych węcźnu ſbožnoſcź pſchęſ njeho herbował. Surjo, węcźnu ſbožnoſcź tola węcifch? Kał mohli my wboſny khdnzi ludžo bjeſ te je węcny naſche žiwjenje ſnjęcź, žiwjenje połne prózy a dźęła, ſtarofcze a nuſy! Haj, Surjo, budźich tule węcru njemęcł, hifchcze dženſa bych do wody ſkocźil. — Hdnyž pał je węcra mój jenicłki troſcht, moja jenicłka nadźija, dha teź ju nochzu ſ lohkej myſlu wot ſo ſtorłacź; wjele bóle chzu ſa ſwojim Knjeſom a Šbožnikom, kiž je ſam ſałožł tuteje nadźije, w luboſczi a ſwęcnoſczi khdnčicź; pſchetož žadny cłłowjeł njeje jehó naſlędnik a njeje kſchęczan, kiž jehó kaſnje ſ nohomaj tepze. Wono ręka: „Ty dhrbiſch ſwjaty džen ſwjęczič!“ Wo prawym to žana kaſeń njeje, ale prawje hnadny dar a bałſam na tamne twjerde ſłowo: „W pocze ſwojeho woblicza dhrbiſch ſwój khlęb jęcź!“ Šbožda njedźela je tajki kruč ſbožnoſcze, kruč njebjeſ, kotryž dhrbi nam czełti tydžen polóžicź; a hdyž nětko te 52 njedźelow a rócžne czaſy hromadu ſlicžimy, dha je to hiżom khetry dźęł wot lęta, hdžęž móžemy kaź w njebjeſach žiwi bęcź.“

Hercze ſo ſylly po ližomaj ronjach, kotrež pał pola njeje ženje twjerdže njebędžachu. Teź dženſa njebę to hnučze, hdyž plakaſche, wjele wjazy mjerſanje, ſo męjeſchtaj ſo Jan a Hana lępje na ſwęcze dnyli wonaj. Dźęło jej pofoja njewoſtaji, a ſwęcdomjo teź niz. W jejnej wutrobje njebę žadny męc, a wona ſo hinał troſchtowacź njewjedźęſche, hacź pſchęſ ſdychowanje a ſkorzenie. Surjej pał bę ſo dawno hiżom žołcź pſchęłak. „So ſy ſwoje žiwe dny Wjeſtarofczi Młotſ był, dawno węcny!“ prajeſche hnęwny, „Wóh węc, kał jeno ſwoje waczi ſęžiwifch, ſo njefahłodža!“ „Haj, Wóh węc“, ſnapſchęcziwi Jan męcnie, „a derje je, ſo wón to węc, a ſo to moja węc njeje. Moja węc jeno je, jehó kaſnje dđeržęcź, a Wóh we ſwojej wulkej dobrocziwoſczi njebudže ſej niczo wote mnje žadacź, ſchtož ja njemohł dđeržęcź. Tał ja ſwjaty džen ſwjęczu, a dam jemu ſo ſtaracź, ſo moje dźęczi njefahłodža. Sa teź njebych ł temu ani próſchła pſchicžinič mohł, kaź teź Ty to njemóžęſch.“ „Tał? njemóžu ja ſa nje dźęłacź?“ ſapadže jemu Jan hrubje do ręcze. „A ſchto Čzi mozy da ł dźęłanju?“ džeſche Jan. „To ſo hiżom namała“ — ſnapſchęcziwi Surij trochu ſamlyent. — „Surjo!“ prajeſche Jan ſ dźęłbranjom, „ja Čze njecham ł ſłowam nawabicź, kotrež Čzi ſ wutrobny njepſchitndu. Ty runje tał derje do Boha węcifch, kaź ja; Ty węcifch, ſo je Čzi Wóh žiwjenje a ſtrowoſcź dał a hacź dotal ſdđeržal, ſo pał móže Čze teź na khorowozó cziſnyč a Twojej dźęławej ruzy ł męcnej pſchijęſcź. Ty teź węcifch, ſo, hejſo-li to ſčini, tola Twojim dźęcžom węcze ſahłódnicź njeda. Wo to njemę žanu ſtarofcź; ſpytaj, kał pónđže, hdyž njedźelu po Bożej woli žiwy ſy. Čziſn motyku wot ſo, woblecź ſo njedźęłku ſutnju, a pój ſobu te mſchi. A Herta, Ty maſch teź hifchcze czaſa doſcź; woſtaj ſchaty ſtejo, wottorhn ſo pónđzelu wot druheho dźęła, płataj a płokaj jutje, a cziń dny a dny dźęławy džen tał, to Čzi węcze wjazy wunjeke hacź Twoja mſda. Schtož móžęſch pſchęſ prawy porjad ſalutowacź, to ſ žyła hifchcze njewęſch. Ty dhrbiſch ſebi khwile wſacź, teź ſwoje dźęczi ł porjadej a ł ródnoczi pohanjęcź, potom budže tał nětotry kruč draſty mjenje trjebany. — Herta! (jehó kłóſ bu mjehłi) Ty węcch, ja ſym ſ Wamaj pſchęzo derje męcł.“

Hercze ſo ſažo ſylly po ližomaj dele ronjach, a to nětko ſ woprąwđžitým hnučžom, a Surij, kiž kałanje, kotrež po tajkich roſręcžowanjach we ſwojej wutrobje cžujeſche, hewał rad ſ nětotrymi hordnymi ſłowami poduſchęſche, ſdaſche ſo dženſa wot Zanoſnych bratrowſzy ſprawnych ſłowow ſajaty bęcź, ł najmjeſchemu njeda wón jemu žane hrube wotmolwjenje, ale mjelcžeſche. Herta pał rjekny: „Pſchichodnu njedźelu woprąwđže te mſchi pónđu.“ „Wóǳ dženſa ſobu!“ proſchęſche Jan wutrobnje; „njewoczałuj ł temu Knjeſu ſo wobroczič, a njewoſtoruj to wot jeneho dnja ł druhemu. Dženſa nimaſch žane wotdđerzenie; ſchto węc, ſchto luby Wóh pſchichodnu njedźelu pſcžęle! Pſchetož hiżom wječzor móže wſcho hinał ſtejecź, hacź rano bę.“ — „Ach, ſchto teź to!“ prajeſche Surij, „ſchto dhrbjal pſkłacź? Hdnyž dženſa njemóže, dha ju woſtaj. Sa dženſa teź njemóžu. Pſchichodnu njedźelu pónđžęmoj ł Božemu bliđu, a pſchi tym woſtanje.“ — Nětko ſo pocza ſwonicź; Jan na wobeju ſrudnje pohlada, poſtrowi jeju hifchcze juntrócź a dźęleſche ſo cziſche wot njeju. Žehó wutroba žarowafche, ale jehó modlitwa ſa ſakłudženeju bę cziń horzylſcha; kručze ſtaji wón ſwoju nadźiju na teho Knjeſa, kiž pomha.

Hercze bu žyłe ſtyſkno pſchi ſwojich ſchatach. Šwony ſažo wołachu: „Wóǳ pój, pój pój! a jej bę ſtoro, jako by chyzła Bohu tróžłacź. Wón wołafche, wona njepoſłuchafche. — Surjej ſo runje tał dźęſche, wón ſo ſ motyku mjeſ kęſchęſklich ludźi njewęcni a ſtejeſche woczałujjo ſady boſoweho kęka pſchi dworownych duęcłach. Pſchichodnu njedźelu pónđžęſch ł Božemu bliđu, troſchtowafche ſo. „Njewoſtoruj to wot jeneho dnja ł druhemu!“

hšyſcheſche hiſche Sanowy napominazy hłóſ, „ſchtó wé, ſchtó móže tón Anjeſ mjeſ tym póſlacž!“ Bóji, póji! wołachu tež ſwony. Tón Anjeſ woła ſ zunym, luboſčiwym hłóſom; nje-poſłuchaſch-li, budže cže ſ mozu cžahnyčž dyrbjecž. „Njebudžcže jako konje a jako mule, kiž roſoma nimaju, kotrymž wuſda a hryſadło dyrbiſch do huby kłaſčž, hdyž ł tebi nočžedža.“

San bęſche dom njeporjada a ſnutſkowneho njeoměra wopuſchčžil a ſtupi nětk do ſwojeho kamſneho doma, kotryž bęſche jemu kruch ſbóžnoſcže, kruch njebjęſ. Hana będžęſche je wſchěmi džęcžimi w njeđželſkei draſcže pſched kžęžnyimi durjemi w małym cžiſcže wumjeczonym dworje. Stwine wołna ſtejachu ſwocžinjane, ſkóncžne pruhi ſwęcžachu na jaſne ſchpundowanje, a ſnapſchecžnym wołnom węjeſche wěſit ſkódku wón ležęjazych roſtlinow do iſtwy. Hana kulki bęleſche. Hdyž bę prjedy we ſebi a wołolo ſo wſcho njeđželſzy pſchihotowała, njeležeſche džęlo jejneju rukow ſnutſkowny mēr jejneje duſche. Ščtyrnacželětna Rhatržina męjeſche macžerne ſpěwaſke, rubjeſchto a wonjeſchł w rukomaj a poſłuchaſche nutre nje, kał ſotſi a bratr macžeri kžerluſchowe ſchtucžki, wot wucžerja ſobotu jim nawdate, prajachu. Jako ſo jaſwoni, porucži Hana 12lětnej Hany najmłódyſchu ſotſicžku w koležy a jędž pſchi wohny, a džęſche ſ mužom a druhimi tſjomi džęcžimi ke mſchi. Była ſwójbba bę po prawym kžuduſchta. Sanowa jako bęſche, jako ſo w njej wěrowacž daſche, nacžorno-módra, nětko pał bę ſo ſjaſniła a tkanina bę kžętro widžecž. Hanina kufnja bę plokana a tam a ſem pſchewuſka; wona bę hiſcheže ſ jejnych ſlužobnych lět a pokaſowaſche hiſcheže trochu ſmubi cžerwjenojtych barbow. Tež džęcžaza draſta bę jara kžudobna. Ale wſchitko bę tał rjenje wupłokane, tał derje ſaplatane — ł temu te jaſne bjeſwocžza, hładzy ſcžęſane hłowy — ſo ſo San je ſwojej ſwójbba mjeſe wſchitkimi wupyſchonymi kęmſcherjemi hiſcheže wuſnamjenjeſche.]

(Pſchichodnje ſkóncženje.)

Či kſchize.

Powjedačžto po podawtu je Šerbow.

(Škóncženje.)

V.

Mjeſ tym ſo San w Budyſchinje w hněwje tałe ſaſhadžęſche kņežeſche tež ſtruchloſčž we Wjeńkež domje. Tał dolho hačž bę pſchipowjedanje trało, bę ſo Herta nadžijala, ſo ſ macžernej pomozu nana ſebi pſchilloni a jeho wutrobu tał dalolo ſmjeheži, ſo Surjei wotpowje; ale wſchitke jejne próſtwy a płaſanje bę podarmo bykło; nan bę pſchi tym woſtał: „Ty ſy džiwna a hlupa holza, hdyž ſy jeho prjedy wuſtačž mohła, cžehodla nětko niž? Tajkeho nawoženju njeamataſch kóždy džen na dróy. Bóndže wſchitko derje, cžęſch-li jenož roſomna byčž.“

Alč, kał ſo tu Herta dženka kajeſche a rudžeſche, ſo je ſ pſchecžiwym nawoženjom prjedy tał huſto wobkžadowala! Žel je jej kóždeho pſchecželneho ſłowa, kiž bę jemu hdy prajika. Ale ſchtó pomhaſche jej wſchitka želnoſčž, njewějeſche ſebi ani ſrudna ſo pſched nim pokaſacž. Duž do wſcheho, ſchtóž mohło ju ſetkačž, ſo podawſchi, da ſo do njeuſcžinskeje draſty ſhotowicž a cžakaſche, ničzo dobre njeuocžajujo, na nawoženju. Hdyž bę tón dóſchoł a po ſtarym waſchnju poſnědał, podachu ſo na pucž do Božeho doma. Jako bęchu wote wſy hižom kžętro daloko, ſaſčlyſchachu na dobo kóńſki dupot, a dolho njetrajeſche, dha wuhladachu wojaka napſchecžo ſebi w połnym ſtoku jęchajo. Štoro bę jim bliſko. Surij najprjedy jeho ſpóſnajo ſawoła na njeho: „D ty ſy jara ſahe na kwaſ pſchichol, my hałle ł wěrowanju jędžemy.“

Šędny pſchi ſwojim kžwattu ſo najprjedy na nich najſterje dohladał njebę; nětko nawróčži konja runje napſchecžo nim a ſawoła džiwoje: „Sa cžy wam kwaſ! — Wróčęže ſo!“

Samni ſ poſtróženjom na ſo pohladowachu. Surij hordže wotmolwi: „„Šoho, tał kžętje to njeńdže.““

Lědy pał bę to wuprajil, bę hižom tež roſhněwany jędny ſ konja ſlecžal a jeho pſchekloł, a prjedy hačž móžeſche braſchta wobaracž, ſ jnym wotmachom njeuſcže hłowu wotcžal. Braſchta, wo ſwoje žiwjenje ſo bojo, bę mjeſ tym ſwóji teſal wucžahnył a cžyſche ſo ſameho wobaracž, ale nowy raſ a tež jeho prawa ruka wotlecža ſ teſalom. Roſdžiwny San ſlecža ſaſo na konja a cžerjeſche, ſchtóž móžeſche kón doſkocžicž. — Tola hnydom wotucži jeho ſwědomnje a póſnawſchi ſwóji kurowy ſkutt a njeſkóncžnu ſrudobu ſwojeju hižom ſtareju ſtarſcheju, ſahubi ſ tym-ſamym mječžom, ſ kotrymž bę ſwojich njeſchecželow moril, tež ſwoje žiwjenje.

* * *

Dolho cžakachu we Š. na nawoženju a njeuſteju, a hdyž do kónza pſchicž njechaſchta, póſlachu někoho po njeju. — Šrudoba pſche wſchu ſrudobu kņežeſche w zhyłej wſy, hdyž bęchu jeju morweju namakali. A jako poſdžiſcho ſhoniſchu, ſo je San tón bjeſbóžny mordač był, hrjebaſche někotrehožkuli ſwědomnje, kiž bę prjedy Janej donoſchował abo jeho ſchcžował; druſy ſaſo džiwachu ſo, kał je wón tola tajki njeſkutt wobeńčž mohł, hdyž je prjedy tał dobrocžiw był. Ale mala ſchtricžka ſapali a ſahubi wulke męſto, a ſnadne roſklobjenje, hdyž ſo njeuocžę, ſapucž wutrobu!

Rož nam powječž dale praji, buchu wſchitzy tjo na tym kamſnym męſtne ſahrjebani, hđęž bęchu wumrjeli, a tež San tam, hđęž bę ſo ſaktoł. Po jaſtarſkim waſchnju bu kóždemu ſchicž poſtajeny, kiž tam hiſcheže dženka ſteja pſched tał mjenowanymi Wbohež moſtami.

-18-

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— **Rupjanſke farſte męſtno**, kotrež ſo ſ pſchęhdenjom kņjeſa ſararja Handrika do Klufſcha wupróſdni, je ſo wupriſalo. Kollaturſtwo ma krajne konſiſtorſtwo a maja ſo ſamolwjenja tam podacž. Nětko je wſchaf praſchenje, hačž žane ſamolwjenja dońdu, dolełž žanych kęrbſkich kandidatow njeje.

— **Sandženy pjatl je kņeſ wſchſchi wucžer Kalich** w Njeſwacžidle ſwóji 25lětny woſadny jubiley kņjecžik. Wón ſkuttuje ſ bohatym žohnowanjom 25 lět jako zhyrtwiny wucžer a přeni wucžer w Njeſwacžidle a je ſebi ſe ſwojim milym, pſchecželnym, ſprawnym waſchnjom wutroby woſady dobył. Wóh ſpožčž jemu hiſcheže dolhe lěta žohnowaneho ſkuttowanja!

— **Dolełž je ſo nětko wupokajalo**, ſo je wjazy pſchęžy w kraju, hačž ſu ſebi prjedy myſlili, budže ſo nětko wjazy pſchęčžneho pječžwa pjež móž — wožebje budža ſo ſaſo začty ſe ſameje pſchęžy pjež.

„**Bombaj Bób**“ njeje jenož pola kņeſow duchownych, ale je tež we wſchěch pſchędawarņjach „**Šerb. Nowin**“ na wſach a w Budyſchinje doſtačž. Na ſchtwórcžlěta płačži wón 40 pj., jenotliwe cžiſka ſo ſa 4 pj. pſchedawaju.

Samolwity redaktor: J. Gólc. Šoburedaktor: K. A. Fiedleř.

Čžiſchecžer a nakladnik: M. Smoleř.